

MESAČNÁ DÝKA

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2021)</u>	<u>Stanislav Hoferek</u>

O knihe

Temné a krátke fantasy bez úžasných hrdinov a úplne kladných postáv. Príbeh je zameraný na zlodajku Eli, ktorá sa náhodou i z donútenia zamotáva do príbehu plnom mágie. Čo dokáže a čo naopak nedokáže? A je to skutočne ona, kto ovláda jej ruky a jej myslenie? Príbeh o Eli a mesačnej dýke sa odohráva 7 generácií po udalostiach Prekliatia temných elfov.

Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja v ceste a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ.

Obsah

MESAČNÁ DÝKA.....	1
O knihe.....	2
1. kapitola: Špinavé ruky.....	4
2. kapitola: Chlebdarca.....	5
3. kapitola: Matka nikoho.....	6
4. kapitola: Zbrojnica.....	7
5. kapitola: Pomsta.....	8
6. kapitola: Balíček.....	9
7. kapitola: Prvá obeť.....	10
8. kapitola: Mentor.....	11
9. kapitola: Voz.....	12
10. kapitola: Úloha.....	13
11. kapitola: Mlyn.....	14
12. kapitola: Príbeh Eludie.....	15
13. kapitola: Mesačná dýka.....	16
14. kapitola: Šaty.....	17
15. kapitola: Eludia?.....	18
16. kapitola: Sama.....	19
17. kapitola: Symfónia.....	20
18. kapitola: Rodina.....	21
19. kapitola: Kde je oheň a dym?.....	22
20. kapitola: Cesta do knižnice.....	23
21. kapitola: Amulet.....	24
22. kapitola: Nečakaný zvrät.....	25
23. kapitola: Chlad.....	26
24. kapitola: Túžba.....	27
25. kapitola: Stráže.....	28
26. kapitola: Stretnutie.....	29
27. kapitola: Mágyňa.....	30
28. kapitola: Úloha.....	31
29. kapitola: Neľútostná poprava.....	32
30. kapitola: Zrada.....	33
Epilóg.....	34

1. kapitola: Špinavé ruky

Eli sa pozerá na svoje špinavé ruky. Rukavice sú dotrhané. Včera išlo do tuhého. Žiadne hrdinské činy ani nič, čo by niekto zapísal do veľkých kníh. Jednoduchý útek pred presilou.

Tak včera, ako i predvčerom. Nepravidelný zárobok sprevádza prenasledovanie so železnou pravidelnosťou. Stačí naplniť brucho, zahnať zimu a znovu a znovu prekonávať vlastný strach.

Hovorí sa, že každá práca je v prvom rade prácou, nie zábavou. To isté sa dá povedať aj o ľuďoch, ktorí nemajú žiadne klasické pracovné návyky. Aj oni musia jesť, i keď ich práca nie je považovaná za čestnú, správnu či umeleckú. Aj zloděj potrebuje chlieb, vodu či miesto, kde môže spať a pritom nemrznúť.

Eli nepatrí k tým, čo by hovorili o svojom živote pred publikom. Jej osud zdieľajú viacerí. Mesto sa plní ľuďmi s ohromným majetkom i s tými, ktorí nemajú vôbec nič a žijú len z toho, čo získajú. Akýmkoľvek spôsobom. Smutnou špecialitou Eli je to, že nemá nikoho. Nikto nebude počúvať, čo sa stalo, ani po čom túži. Je tak neznámou, pre ktorú sú známe všetky bočné uličky.

Posledný úlovok je kúsok slaniny. Dobrá, chutná, plná energie. Samozrejme, že by chutila ešte lepšie s dobrým chlebom a jemne prepečená a posypaná korením. Niekedy však nejde o luxus, ale o prežitie.

Keď sa povie zlodějka, mnohým napadne krásne dievča s dýkou, páskou cez oko a rýchlymi nohami, ktoré vie preskakovať cez prekážky a utekať rýchlejšie ako stráže. Táto predstava pre Eli neplatí. Časy, keď bola najrýchlejšia, sú preč. Taktiež je jej rýchlosť skôr o skúsenostiach ako o bezchybnom tele, ktoré aj tak dobre pozná zranenia a hlad. Do toho predsudky, že kto kradne je automaticky zlý, pochybný človek, ktorý nepozná česť a poriadok. Každý má niečo, čomu verí a ľudia môžu mať akékoľvek oblečenie, no niekedy sa zachovávajú úplne rovnako.

2. kapitola: Chlebdarca

Zlodej nemôže byť stále len zlodejom. Tak, ako bojovník nemôže byť stále bojovníkom. Oveľa lepšie slovo je pozostalý. Ten, kto prežil a stále chce žiť, napriek najrôznejším prekážkam a problémom. Eli kradne, ale vie, že nemôže byť stále na očiach. Potrebuje aj niečo iné, ako čakať na to, že potiahne mincu niekomu, kto sa práve nepozera.

Okrem iných prác pomáha v mlyne. Jednak by ju tam nikto nehľadal, čo je ohromná výhoda, a jednak sa môže ľahšie dostať ku chlebu. Všetko to začalo už dávno, keď bola nižšia a ohybnejšia. Podarilo sa jej ukradnúť z mlyna vrece múky. Nevedela, čo s ním, tak sa rozhodla ukradnutý tovar vrátiť. Za malý poplatok. Vyšlo jej to. Mlynár dobre vie, čo sa stalo, ale veľká láskavosť z jeho strany pomohla obidvom. On získal naspäť cennú múku na predaj a pečenie chleba, keďže mlyn má aj svoju malú pekárničku. A ona, Eli, získala občasnú strechu nad hlavou či kúsok chleba za rôzne činnosti.

Eli má svojho chlebdarca, ale za každý chlebič sa platí. Aj keď nie sú žiadne peniaze alebo nič cenné. Mlynárova žena už nežije a dvaja ľahšie pohnú s ťažkým mlynským kolesom.

Práca v mlyne je však ešte oveľa náročnejšia, ako by sa na prvý pohľad mohla zdať. Eli má okrem iného aj veľmi zvláštnu úlohu. Chrániť mlyn aj s pekárňou a skladoom pred ostatnými, ktorí sú ako ona – ale ešte viac hladní a zúfalí.

Nie vždy sa to podarí. Navyše ju ani mlynár nechce mať často na očiach. Najmä preto, že mu v mlyne nie je veľmi užitočná. Nevie čítať a písať, ťažké veci neudvihne a vôbec sa do mlynárskej práce nerozumie. Uťahuje si z nej, že vie skôr kraďnúť ako mlieť. A ona mu musí dať často za pravdu.

3. kapitola: Matka nikoho

Existujú aj horšie oslovenia pre ženu ako zlodějka. Omnoho horšie. Najrôznejšie urážky od najrôznejších ľudí sú na bežnom poriadku. Nikto ju však neoslovuje matkou nikoho. Asi by to bolo veľmi časté pomenovanie pre mnoho žien. Mor, vojny, hlad či veci, o ktorých sa nehovorí. To všetko spôsobuje, že ženy plačú nad mŕtvymi telami svojich detí. Zlodějom môže byť ktokoľvek, v každom veku, pohlaví či v akejkolvek oblasti, kde nie sú možnosti na lepší život.

Eli nechodí na miesta, kde jej syn zomrel hladom a zimou. Nemôže si dovoliť chodiť na hlavné námestie príliš často. Môže len nadávať na svet, ktorý nemôže zmeniť, aj keď ten svet dokonalo sformoval jej osobnosť do toho, čím je dnes. A čím bude až do konca svojich dní.

Dnes má plán. Počula, že do mesta príde niekto dôležitý, až z Aringoldu. Niekto, koho budú vítať všetci veľkí páni aj s vojakmi. Ak bude veľa vojakov na námestí, inde ich bude menej. Je to prosté.

V južnej časti mesta je veľká zbrojnica. Lokálnou zvláštnosťou je urumi. Zbraň, ktorú Eli nikdy nepoužila, ale mohla by ju vyniesť mimo mesta a niekomu predať. Alebo dokonca predať v okrajovej časti mesta, kde by za to dal niekto aspoň niečo. Čokoľvek. Urumi je zvláštna zbraň, ktorá by sa dala opísať aj ako oceľový bič. Nevie, ako presne funguje, ale vie, že tých pár ulúpených zbraní si pri troche šťastia nikto nevšímne.

4. kapitola: Zbrojnica

Dostať sa k zbrojnici nie je problém. Horšie je dostať sa až do skladu a zobrať niečo so sebou. Páni nie sú hlúpi a je im jasné, že tak dôležité miesto musí byť chránené. Zolia jej nepomôže. Zabili ju. Ani Estasa. Eli videla jej zohavené telo s klinom v ľavej ruke. Lokálna ukážka toho, čo pre pánov znamenajú zloději. Telo upevnené o vysokú drevenú konštrukciu jediným silným klinom. Nedá sa ujsť. Len trpieť.

Je sama. Nie je tu nikto, kto by odpútal pozornosť. Ani nikto, kto by sa pustil so strážami do boja, ak by to bolo nutné. Má len svoje dve ruky a chrbát, ktorý je prehnutý od spania na tvrdej zemi a od rán bičom. Klasickým, nie oceľovým. Tu sa dodržiavajú tradície.

Eli plánuje svoj útok. Počkať, kým odíde viac strážcov. Nevie dobre počítať, ale je ich veľa. Keron nikdy nenechá zbrojnicu nestráženu, ani keby na mesto niekto útočil. Práve s Keronom, miestnym lordom, má Eli špeciálny problém. Dá sa skôr povedať niekoľko problémov. Keron si užíva bičovanie iných ľudí a najradšej bičuje on sám. Večne nepríjemný chlap v jej veku, ktorý chce dosiahnuť poriadok za každú cenu. Nechce počúvať od obchodníkov, že neradi chodia do tohto mesta práve kvôli rôznym zlodějom. Je toho názoru, že ak niekto kradne alebo napríklad pašuje, tak má skončiť prikovaný na dreve o ľavú ruku. Kedysi stačila dľaň, ale teraz je to už skôr vecou celej ruky. Silné krvácanie z dlane bez možnosti kvalitného ošetrovania je však taktiež smrteľné. Robí to na výstrahu ostatným a na to, čo používa pri vládnutí rád. Strach. Nie strach z nepoznaného, ale z toho, čo si už nejjeden človek pamätá veľmi dobre. Konečne sa počet strážcov znižuje. Odchádzajú. Toto je jej chvíľa a ďalšia tu tak rýchlo nebude. Navyše je jej jasné, že ak uspeje, tak bude viac lovcov odmien, ktorí za dva medenáky donesú to, čo z tela ostalo, ku Keronovi do paláca.

Rýchla akcia sa začína. Rýchlo, ale takmer nehučne sa dostáva cez plot, ktorého riadnu opravu niekto zanedbal a tak nevyzerá veľmi pevne. Prelieza zábranu a schováva sa v blízkom kríku. Od napätia nedýcha. Čo urobí ten jeden s krátkym mečom? Rozbehne sa? Bude sa pozerat' týmto smerom? Zavolá ostatných? Alebo vôbec nič a dá sa zmiznúť bez toho, aby si ktokoľvek všimol zmenu?

Zisťuje, že nie je sama. Viac zlodějov a rôznych ľudí, ktorí vidia príležitosť, sa zhromažďuje okolo zbrojnice. Muži a ženy, väčšinou v jednoduchom, tmavom oblečení, ktorí nemusia čakať na noc. Nikto nechce bojovať so strážami, kým ostatní budú plieniť. Stráže však všetkých nemôžu pochytať. Prichádza čas na rozhodnutie. Ktoré zúfalstvo vyhrá nad tým druhým? Eli nie je žiadny vodca a rozhodne sa nechce nechať chytiť. Robí to, čo ostatní, ale aj tak očakáva dobrý výsledok.

5. kapitola: Pomsta

Pasca je dobrá vtedy, keď je dobrá návnada. Toto je základné pravidlo, ktoré poznajú tak zloději, ako i tí, ktorí si chcú uchrániť majetok. Sklad zbraní, málo strážcov a veľká hodnota, ktorá sa dá ľahko odniesť.

Lenže tam, kde sa zmestia zbrane, sa zmestia aj strelci s kušami, ktorí dostali jasné rozkazy. Nikto sa do skladu nesmie dostať. Dokonalé prekvapenie pre tých, ktorí hľadajú rýchly zárobok. Šípy z kuší však nie sú jediným nebezpečenstvom. Ďalšie stráže sa na dohovorený signál objavujú okolo zbrojnice. Muži sú vyzbrojení krátkymi mečmi a bolami, ktoré dokážu zamotať a na chvíľu spomaliť akéhokoľvek človeka, vrátane neozbrojených zlodějov.

Eli dobre počuje nárek tých, ktorí sa nedokázali dostatočne rýchlo schovať. Niektorých pozná, dokonca už dlho, ale teraz nie je čas na lúčenie. Každému ide o život. Berie do rúk štít, ktorý je pre ňu dosť ľahký a zároveň pevný. Nevie však kam ísť. Vidí presilu a tiež to, ako sa tá presila správa k chyteným zlodějom. Nevie, či je lepšie zomrieť, alebo nechať sa chytiť. Keron nebude mať zľutovanie a rád sa pochváli, koľkých zlodějov pozabíjal či utýral v priebehu jediného dňa.

Azena sa rozhoduje, či podnikne zúfalý útok. Berie do ruky jeden z oceľových bičov a triafa najbližšieho strážcu. Potom ďalšieho a ďalšieho. Je šikovná a rýchla, nemyslí na vlastné zranenia. Po chvíli ale musí zastaviť. Z brucha a z pleca jej trčí šíp z kuše a lapá po dychu.

Ak Eli v niečom vyniká, tak je to schopnosť schovať sa. Nehlučne zaliezt' na nenápadné miesto a ticho čakať, čo sa bude diať. Nemá inú možnosť, ale nájsť dobré miesto nie je ľahké. Aj s vychudnutou postavou je náročné nájsť niečo, za čo sa dá skryť. Navyše všade je železo a to dobre šíri zvuk.

Skúša si ľahnúť do niečoho, čo by mohlo byť pokladnicou. Stredne veľká truhlica, v ktorej je trocha sena a akýsi balíček zaviazaný povrázkom. Eli vchádza dnu a zatvára za sebou veko tak, aby mohla dýchať. Začína tá najmenej príjemná činnosť. Dlhé čakanie v úplnej tichosti. Len ona, ticho a strach.

6. kapitola: Balíček

Smrť. To je teraz to úplne najobyčajnejšie slovo. Smrť v rôznych podobách, ktorá zobrala život násilím. Štyria mŕtvi strážcovia a o niečo viac ako pätnásť zlodějov, ktorí sa nevrátia do diery, z ktorej prišli. Jednoduché počítanie pre niekoho, kto považuje ľudí za čísla. Počet dobrých mŕtvych a počet zlých mŕtvych. Všetko na jednu váhu.

Eli čaká. Snaží sa získať čo najviac informácii svojim dobrým sluchom. Počuje hlas strážcov, ako hľadajú živých. I tých, ktorí nariekajú nad životmi priateľov. Všetci sú ľudia. Aj tí najmenej spravodliví a najviac krutí sú stále ľuďmi. Rovnako ako ona. Nemá pomyslenie na jedlo alebo vodu. Má strach, nad ktorým sa každý okamih snaží definitívne zvíťaziť. Ale nejde to. Tak rada by bola preč. Ďaleko od tých, ktorí ju chcú nájsť. Nemá sa čím brániť. Zo zvedavosti potichu otvára biely balíček. Je precízne zabalený do najmenších detailov. Nevyzerá to ako práca kohokoľvek z mesta. Vo vnútri nachádza skutočný poklad.

Dlhá, zahnutá dýka, ju k sebe púta záhadnou energiou. Vyzerá, ako keby ju niekto vytvoril z tých najkvalitnejších materiálov práve dnes. Nádherná, priamo až desivo nádherná zbraň. Dotýka sa jej a má pocit, že ju pozná celý život. Ako keby s ňou vyrastala a bola vytvorená špeciálne pre ňu. V úplnej tme slabo svieti, ale len vtedy, keď si to Eli želá. Len pomyslí na to, čo chce a dýka sa okamžite mení. Možno dosť na to, aby svietila ako lesný požiar.

Zdá sa jej, že sa pri nej objavuje zvláštna postava. Nieкто oblečený úplne v čiernom, bez tváre. Má nepríjemný, ale predsa zdvorilý a chápaný hlas.

„Výborne, Eludia. Táto zbraň je odteraz tvoja.“

„Kto si? Čo odo mňa chceš?“

„Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja v ceste a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ.“

„Aký cieľ? Ja nikomu nechcem ublížiť. Chcem len žiť.“

„Každý chce žiť, ale nie každý si to zaslúži. Eludia, tento strážca bude tvojou prvou obeťou.“

Hlas sa odmlčal a Eli má oveľa viac otázok, ako odpovedí. Vie však, že dýku do žiadneho balíčku nebude dávať a že ju použije, ak to bude potrebné.

7. kapitola: Prvá obeť

Zlodejka nevie, kto bol ten človek v čiernom. Ani to, či to vôbec bol človek. Má strach a všetko sa jej zdá byť temnejšie ako kedykoľvek predtým. Inštinktívne berie do ruky novú dýku a tá na jej povel začína svietiť dosť silno na to, aby jej svetlo prekonalo okolitú temnotu. Stále je v truhlici. Myslí si, že ju nikto nevidí.

„Tu je jedna! Mám ju! Chlapi, našiel som zlode...“

Strážca padá na zem. Eli je prekvapená, ako ho mohla tak dokonalo trafiť. Jediný úder okamžite zastavil srdce až priveľmi jednoducho. Vylieza z truhlice. Prezerá ranu a neprestáva sa čudovať. V tele je dokonalo rovná rana. Dýka prešla tak cez brnenie, ako i cez kosti.

Vie, že tu nemôže ostať. Okamžite sa dáva na útek cez okno. Počuje, ako sa blížia stráže, keď tu sa začína odohrávať znovu niečo nečakané. Hlasy nesilnejú, ale slabnú. Po chvíli si uvedomuje dôvod. Je rýchla. Šialene rýchla. Každý jej pohyb je iný ako kedykoľvek doteraz a mohla by predbehnúť aj jazdca na najrýchlejšom koni. Nie je zadýchaná a jediné, čo má, je výborný pocit. Mesačnú dýku má pevne v ruke. Môže za to tá dýka? Dostala sa tak hlboko a predsa... na nej nie je žiadna krv! Ako je to možné? Kam tá krv zmizla?

Pred zlodejkou sa ukazuje tá istá postava. Čierna látka, černejšia ako najhlbšia noc, zakrýva určite niečo hrozné. Postava ju oslovuje.

„Ako sa cítiš, Eludia?“

„Nie som Eludia. Som Eli. Len Eli.“

„Tvoji rodičia ti dali meno Eludia, ale nikto ťa tak nevolal. To je dobre. Veľmi dobre. Teraz spoznajú tvoju skutočnú moc.“

„Hovoríš o mne, ale ja neviem kto si ty. Čo skrývaš pod tou látkou?“

„Ukrývam múdrosť a poznanie. Nesiem pravdu a viem odlíšiť lásku a nenávisť. To je moja úloha na tomto svete. Ukázať život a ukázať smrť.“

„Si nejaký čarodejník?“

„Čarodejník vie vyčarovať kvety a zdvihnúť pierko zo zeme. Ja viem zdvihnúť hory, vystavať impériu a spáliť starý les na prach, keď je to nevyhnutné.“

8. kapitola: Mentor

Eli si myslí, že tá postava rýchlo zmizne. Tak ako predtým. Ona bude mať otázky, ale nedostane odpovede. Namiesto jasnej a zrozumiteľnej pravdy budú tajomstvá, nad ktorými bude musieť premýšľať. Potom niekto povie, že si mala tú alebo hentú činnosť lepšie premyslieť. Stále len myslenie a všetko to, čo sa nedá naplánovať.

„Máš otázku. Máš veľa otázok. Pýtaj sa dieťa moje.“

„Nie som tvoje dieťa. A vôbec, kto si? Ako sa voláš?“

„Eludia, ako som ti už naznačil, moje meno nie je dôležité. Dôležitý je tvoj cieľ. Máš dostatok sily a odvahy?“

„Sily a odvahy na čo?“

„Na všetko. Na všetko, čo bude potrebné a čo bude v tom momente správne. Na momentoch záleží, aj na živote a na tom, ako chutí každá smrť.“

„Hovoríš v hádankách. Prečo nehovoríš normálne? Ja som Eli, som zlodejka a som rada, že som nažive. A teraz mi povedz, kto si ty.“

„Som odpoveď na všetky otázky.“

„To mi nepomáha.“

„Pritom som ten, kto ti môže kedykoľvek pomôcť. Spravím to, čo chceš. Čo naozaj chceš.“

„Zabi niekoho a poviem ti moje meno.“

„Mám niekoho zabiť, aby som dostala odpoveď na jednoduchú otázku?“

„Ak je odpoveď dôležitá a tvoja túžba po smrti tiež, budeme výborne vychádzať.“

„Čo tá dýka? Komu patrí?“

„Tomu, kto má odvalu. Teraz je tvoja. Je to nástroj, tak ako si ty mojím nástrojom a mojím potešením, keď sa rozhodneš správne.“

„Potom mám jedno pranie. Vypadni!“

„Ako chceš. Každopádne mi budeš slúžiť a nikdy sa ma tak celkom nezbavíš.“

Duch odchádza a Eli nevie, čo si má myslieť. A hlavne, kam má ísť? Môže sa vrátiť na miesto, ktoré nazývala domovom? A čo ak by využila to, čo našla v tom balíčku na niečo naozaj veľkolepé? Čo ak sa Buginia zmení na lepšie miesto a ona bude hrdinkou?

9. kapitola: Voz

Nikto nemôže ostať na svojom mieste nekonečne dlho. Eli to vie lepšie ako mnohí ostatní. Kto ostane na jednom mieste, toho chytia. Musí sa presúvať a musí sa tiež najesť. Konečne začína byť hladná, ale kde zoženie jedlo? Všade je jedlo strážené a aj keď je teraz oveľa menej zlodejov, nikto nedá to, čo napiekol či zozbieral len tak hocikomu. Nieto ešte zlodejke.

Jedna z otázok, ktoré má, je tiež na meno. Kto je ten duch? A kto je ona? Je Eli alebo Eludia? Prečo by sa mala volať úplne inak, ako ju volajú ostatní? Nikdy o takom mene nepočula. A keď už má tú krásnu dýku, čo s ňou urobí? Príde k prvému vozu s cennosťami a hneď jej všetko vydajú? To určite nie. Na druhej strane je to jedna z tých hlúpostí, ktorú už dávno nerobila.

V duchu si hovorí, že by to chcelo len úplne obyčajné šťastie. Nič viac. Nateraz jej ostáva len jednoduchý návrat v nádeji, že si toho nikto nevšimne.

Eli nevie, či je to výsledkom šťasteny alebo len úplná náhoda, ale medzi ňou a mestom ide po ceste voz ťahaný koňom. Vo voze je niekto, kto namiesto riadenia odychuje. Eli si ako prvé myslí, že má výborne vycvičené kone. Z voza však vyčnieva nehybná, bledá ruka. Zlodejka okamžite uteká k vozu a zastavuje koňa. Vyberá dýku pre prípad, že by to bol všetko len trik a musela sa brániť. Ako rýchlo zisťuje, dýku skutočne potrebuje. Starší sedliak vezie obilie, ale už sa s ním na žiadny trh nedostane. V hrudi má šíp, ktorý si podľa všetkého chcel vytrahať. Eli okamžite prezerá okolie, či je strelec stále na blízku. Nikoho nevidí.

„Pomôž mi. Prosím.“

„Ako ti môžem pomôcť? Nič nemám.“

„Máš dýku. Pomôž mi od trápenia.“

Eli na chvíľu nevie, čo má povedať. Môže splniť toto želanie, ale zrazu sa jej to protiví. Nechce zabiť človeka, aj keď ju o to ten človek žiada. Zároveň by to nebolo prvýkrát, čo niekoho zabila, aby mohla prežiť. Môže to urobiť aj neurobiť. Znovu sa pri nej objavuje postava v čiernom.

„Poponáhľaj sa. Za chvíľu umrie v bolestiach a ty nebudeš mať žiadnu smrť.“

„Neviem, kto si ty... ty jeden duch. Ale ak je toto tvoja práca, tak nič nechcem. Daj mi pokoj!“

„Premeškala si svoju možnosť. Teraz sa ho dotknem. A vidíš to, už je mŕtvy. Nemôžeš ho zabiť.“

10. kapitola: Úloha

Eli neveriacky pozerá na tmavú postavu. Ten niekto sa len tak dotkne živého človeka a okamžite sa jeho život končí. Žiadna sekera, žiadny špeciálny úder. Len jednoduchý dotyk. Ani nevie, či má tá postava vôbec prsty, ale priblíženie k živému človeku okamžite ukončilo akékoľvek trápenie.

„Ty... ty si kto? Alebo čo vlastne si?“

„Som odpoveď. Ale ty nechceš nikoho zabiť, tak naozaj nechceš vedieť, kto som.“

„Keby som ho zabila, tak by si hovoril so mnou normálnejšie? Bez tých hlúpych hádaniek a tak? Narovinu?“

„Nad tým môžeš premýšľať. Neprešla si testom. Zober si z toho, čo chceš. Tento mŕtvy pre mňa nemá cenu, keď je mŕtvy. Tebe možno zachutí. Viem, že máš hlad.“

„Nebudem nikoho jesť! Nie som zvierat!“

„To, bohužiaľ, nie si. Zvierat je ťažšie ovládať ako ľudí.“

„Čože?“

Tmavá postava znovu odchádza. Eli je sama a zmätená. Krajina v okolí mesta je pre ňu známa len čiastočne, oveľa viac sa vyzná v rodnom meste, do ktorého sa musí vrátiť, ak chce prežiť. Myslí na to, ako Keron a ostatní páni oslavujú svoje víťazstvo a spolu s obľúbeným bravčovým na paličkách si pochutnáva na tých najlepších vínach, až z okolia Aringoldu.

Nevie, ako dlho bude mať pokoj od tej tmavej postavy. Ani či je to priateľ, alebo nepriateľ. Eli je presvedčená, že neprežila to nočné rabovanie náhodou. Ani tá nádherná dýka nie je žiadna náhoda. Prečo však ona? Prečo je nažive, zatiaľ čo ostatní sú ukrižovaní či spálení? A čo sú všetky tie hádanky? Má niekoho zabiť? Alebo sa má stať nájomnou vrahyňou, ktorá bude plniť príkazy niekoho, koho ani nepozná? Zlodějka, vrahyňa a človek na všetko nečestné, ktorý putuje za odpoveďami? Dobré vie, že spánok nie je odpoveď na všetky otázky, ale potrebuje ho stále viac. Nájst' vhodný strom, za ktorým môže skryť svoje drobné telo, nie je problém.

Ale... kto je Eludia? A prečo ju niekto takto oslovuje? A prečo by si mal niekto práve ju, Eli, zamieňať s nejakou Eludiou? Všet' to je úplne cudzie meno a znie oveľa vznešenejšie, než obyčajná Eli, akých je vo všetkých mestách od Buginie po Lanisport určite veľmi veľa. Existuje jednoduchý spôsob, ako to zistiť. Ísť do knižnice a prečítať všetky knihy v nej. Len keby vedela čítať a písať. Eli má strach, že by to trvalo do konca jej života. Nenaučila sa čítať a tak rýchlo sa to ani nenaučí.

11. kapitola: Mlyn

Je skoré ráno. Slnko vykúka do oblokov a tí, čo sú bez domova, si užívajú prvé lúče. Noc sa končí, začína sa deň. Nie pre každého je to dobrá správa, ale väčšina je rada. Noc patrí zlodejom, čo je dobrá správa pre všetkých okrem spomínaných zlodejov a zlodejíčkov. Pre Eli, ktorá sa rozhodla prespať v mlyne, je ráno tiež začiatkom povinností. Mlynár je jediný človek, ktorému môže povedať takmer všetko. Na pomocné práce však vôbec nemyslí. Vie, že mlynár vie čítať. Niekedy mu príde kúsok pergamenu a on vždy vie, čo presne sa na ňom píše.

„Tu si, Eli? Pomôž mi s tým kolesom, kríže ma bolia.“

„Pomôžem, ale mám na teba obrovskú prosbu.“

„Akú? Vieš, že ti nemôžem dať peniaze. Obchody nejdú a zvýšila sa cena pšenice z južných zemí.“

„Naučíš ma čítať?“

„Chceš sa naučiť čítať a písať? Prečo takto náhle?“

„Stačí čítať a ani nemusia byť všetky písmená.“

„Eli, čo si urobila? Vieš, že mne to môžeš povedať.“

„Nieкто ma volá Eludia. Nevie, prečo práve Eludia. Som Eli.“

„Určite Eludia? Nemýliš si to s iným menom?“

„Som si istá.“

„Pomôž mi s tým kolesom a poviem ti príbeh. Ale je to smutný príbeh. Príbeh Eludie a jej cesty.“

„Je v tom príbehu aj nieкто výnimočný?“

„Ako výnimočný?“

„Nieкто, kto vie rýchlo zmiznúť. Celý v čiernom a zákerný. Nieкто, kto hovorí v hádankách a má kúzelnú moc ako čarodejník.“

„Myslím, že ty ten príbeh poznáš. Prečo sa vlastne pýtaš?“

„Pretože mám strach. Skutočný strach.“

Eli prestáva rozprávať a len si sadá na zem. Je zvyknutá na drsný svet, ale plakať ju väčšinou nikto nevidí. Mlynár vidí, že mu drobná zlodejka nepomáha s kolesom a rozmýšľa, čo robiť. Povedať príbeh tak, ako ho poznal on? Alebo ju poslať za niekým, kto ten príbeh pozná lepšie? Ale kto by chcel zlodejke hovoriť príbehy? Kto okrem iných zlodejov? Mlynár tiež dobre vie, že Eli je jemu zviazaná za všetko, čo pre ňu robí. On jej nič nedlí a navyše mu táto zlodejka nepomáha so všetkým.

12. kapitola: Príbeh Eludie

Eli je u mlynára, smutná a zamyslená. Pozerá sa do zeme, keď na jej prekvapenie donáša mlynár vrecia s obilím. Na niektorých vreciach je trocha krvi.

„Odkiaľ máš tie vrecia?“

„Doniesol ich Gergo, vraj našiel voz s obilím a dal mi na to dobrú cenu, nech sa ho zbaví.“

„Nebola tam aj mŕtvola?“

„Mne doniesol pred chvíľou šesť vriec, žiadne mŕtvoly.“

„Patrilo to takému sedliakovi. Nieкто ho skoro zabil a žiadal ma, aby som s ním skoncovala.“

„Aký sedliak? Taký so slamenými vlasmi? Taký starší?“

„Áno.“

„To bol dobráčisko od kosti. Neverím, že by mu nieкто ubližoval. Určite s tým nič nemáš? Neublížila si mu?“

„Nie. Ja... len som ho našla. Zastavila som koňa a prihovoril sa mi ten duch. Chcel, aby som ho zabila. Ten duch... vieš... bojím sa.“

„Aj ja sa bojím, nič také by sa nemalo stávať. Aspoň máme obilie za dobrú cenu. Pomôž mi ho poprekladať a rozhýbeme koleso.“

„Najskôr Eludia. A ten duch. Nič nespravím, kým sa nedozviem pravdu.“

„Ach. Nevieam o tom veľa, tak počúvaj dobre. Kedysi dávno boli na východe konflikty. Ludia, elfovia a všetci bojovali vo vojnách. Nevieam, kto všetky tie boje vyhral, ale viem, že jednu skupinu elfov viedla Eludia. Každý vravel, že bola skrz-naskrz zlá, ale ja tomu neverím. Dostala sa k moci tak, že nieкто pozabíjal všetkých dôležitejších od nej. A mala niečo spoločné s Herdanom. Ten ju ovládal a zneužíval a ona sa snažila brániť jeho vplyvu, ale často nemala na výber. Ešte viem, že jej život nejakو nadväzoval na útok zurganov a že až rytieri našej ríše zastavili túto hrozbu. Veľmi veľa ľudí a nielen ľudí zomrelo v týchto časoch.“

„Kto je Herdan? A prečo ma ten duch volal Eludia?“

„Herdan je Boh všetkého zlého. Smrti, rozkladu, utrpenia, vojen a všetkého, čo si vieš predstaviť. Nevieam, ako veľmi je reálny, ja na také veci neverím. Dúfam, že nieкто taký nikdy nebol. Ani nie je. O bohoch ti poviem len to, že ak existujú, tak sa im nedá veriť. Herdan je podľa povestí akýkoľvek, ale často chodil po svete v čiernom a roznášal utrpenie.“

„Vedel niečo o dýkach? A Eludia?“

„Máš veľa otázok. Naozaj ťa to tak veľmi zaujíma? Sú aj veselšie príbehy. Našla si nejakú dýku?“

13. kapitola: Mesačná dýka

Eli ukazuje mlynárovi dýku, ktorú našla v zbrojnici. Opatrne ju podáva, ale nerada sa s ňou lúči čo i len na okamih. Podáva ju tak, že sama drží čepeľ. Mlynár si ju skúmavo chytá do rúk a neprichádza k údivu.

„Myslíš, že je očarovaná? Ten duch povedal, že táto zbraň má meno Mesačná dýka.“

„Ak chceš vedieť viac o chlebe, spýtaj sa pekára. Ak chceš vedieť viac o čaroch, spýtaj sa čarodajníka. To určite poznáš. Ale nečudoval by som sa.“

„Prečo?“

„Je nádherná. Určite cenná. Za takú by sa dalo kúpiť veľa.“

„Ako veľa? Jedlo na koľko?“

„Jedlo? Za takýto poklad si kúpiš možno mesto, nie len jedlo. Odkiaľ ju máš?“

„Zo zbrojnice. Musela som sa skryť. Táto bola v takej truhlici a pekne zabalená.“

„Teraz ma dobre počúvaj, Eli. Toto je dôležité. Ktokoľvek ju vlastní, ten ju bude hľadať. Dostane sa k nej, aj keby to mala byť tá posledná vec na svete. S ňou ani bez nej nie si v bezpečí.“

„Tak si ju radšej nechám. Ochránim sa s ňou lepšie ako bez nej.“

„Ty vieš bojovať s dýkou?“

„Viem. Som zlodejka, viem otvárať zámky a viem byť rýchla, keď chcem. Toto je však niečo úplne iné. Mám pocit, že dokážem všetko. Všade sa dostanem, prejdem cez akúkoľvek prekážku a nikto mi nebude stáť v ceste.“

„Zaujímavé, čo hovoríš. Existuje kniha, ktorá sa volá úplne rovnako.“

„Ako? Čo myslíš?“

„Kniha s názvom Prejdem cez akúkoľvek prekážku a nikto mi nebude stáť v ceste.“

„O čom je tá kniha?“

„O vzácnych zbraniach. Kúzelné meče a iné zbrane. Možno tam bude aj niečo o tej dýke, čo máš v ruke.“

„Nemám tú knihu. Nevieť čítať. Ani neviem kde začať.“

„Šikovní zlodejka, ktorá nevie kde začať? Ale poviem ti, kde začať. Pri kolese. Poďme.“

Eli je šťastná. Konečne odpovede. Aspoň niektoré. Od mlynára, nie od tajomného ducha, ktorého motiváciu nepozná. Môže to byť Herdan? A hlavne, čo má teraz robiť s dýkou a so životom? Berie do rúk dýku a druhou chce pohnúť kolesom. A to sa začína krútiť, hoci s ním sama pohla jedinou rukou.

14. kapitola: Šaty

Zlodejov a knižnice väčšinou nespája vôbec nič. Bežný zlodej väčšinou hľadá niečo iné ako knihy a knižnice nie sú miesto plné klasických pokladov. Minimálne pre tých, ktorí sa namiesto čítania museli učiť niečo úplne iné. Napríklad prežiť na drsnej ulici.

Buginia má jedinú knižnicu, kde sa dajú čítať najrôznejšie knihy. Samozrejme, vstup nie je zadarmo a tak sa v nej stretávajú hlavne tí najbohatší, ktorí zároveň túžia po vyššom vzdelaní. Tu sa práve spája svet zlodejov a knižníc. Zlodeji radi navštívia bohaté domy, zatiaľ čo je ich majiteľ v knižnici alebo na podobnom mieste.

Eli rozmýšľa, čo urobí. Má názov knihy a hrubú predstavu, čo hľadá. Sama to ale nenájde. A kto by jej pomohol? Mala by na to ísť rozumne. Ukradnúť všetky knihy by nebolo dobré riešenie. Ako ale zistí, ktorú presne potrebuje? Nemôže sa zahrať na vzdelanú pani, ktorá hľadá jej obľúbenú knihu. Na to nemá spôsoby a hlavne oblečenie. Iba ak...

Čaká na noc a dostáva sa do jedného z domov. Vie, kto tam býva. Aj to, že v ňom žijú tiež ženy, ktoré nosia krásne šaty. Jednoduchá úloha. Zvlášť keď sa rozchýrilo, že vďaka Keronovmu plánu z mesta zmizlo množstvo zlodejov. Rýchlo prechádza cez strešné okno, odkiaľ sa dá dobre dostať z vedľajšieho domu. Nie je otvorené, ale to nie je veľkým problémom. V miestnosti spí jedna zo žien, pravdepodobne najstaršia dcéra. Jej spánok je hlboký a jemné chrápanie je hlučnejšie ako stopy Eli po drevenej podlahe. Vo veľkej skrini je množstvo šiat. Zlodejka ich prezerá a nevychádza z údivu. Ani jej nenapadlo, že obliecť niektoré musí byť mimoriadne náročné. Nevie, ktoré má zobrať. Zelené? Modré? Tie s pásikmi? Vždy chodila v jednoduchých šatách. Alebo tieto. Kožené, priliehavé, so sivým plášťom. To bude ono. Svieta si dýkou, ale neželá si priveľa svetla, aby nikoho neprebudila.

Samozrejme, množstvo oblečenia drží na tyči v skrini hlavne silou vôle. Jeden neopatrný pohyb a všetko padá na zem. Eli okamžite berie tyč a barikáduje s ňou dvere. Následne ide k mladej žene, ktorá sa prebúdzá, a ukladá jej dýku na krk.

„Ticho! Nechcem ti ublížiť! Ja len potrebujem šaty. Buď potichu a hneď odídem.“

„Zober si tie kožené. Ten korzet. Hodí sa ti. Ja ho neoblečiem.“

„Ty... mi pomáhaš? Ďakujem ti. Som ti zaviazaná. Ako sa voláš?“

„Eludia. Ale teraz by si mala ísť. Zobudí sa otec a ublíži ti. Chod' rýchlo. A zober aj ten sivý plášť.“

„Ďakujem. Ja som Eli. Splatím ti to. Uvidíš.“

15. kapitola: Eludia?

Eli uteká cez rovnaké okno a v ruke drží korzet a plášť. Nepoužíva dýku na svietenie, aby bola čo najmenej nápadná. Rýchlo zdoláva prekážky a teší sa. Konečne má na tvári úsmev.

Žiadny úsmev však netrvá dlho. Počuje, ako tá žena otvára okno a kričí na ňu. Volá jej smerom a kričí slová ako zlodej či vrah. Eli nerozumie. Teraz bola taká milá a pomohla jej, no zrazu ju prezrádza? Prečo? Čo sa v nej tak rýchlo zmenilo? Eli počúva, ako tá žena vykrikuje samé nepríjemné veci. Vraj ju chcela zabiť zlodejka Eli. A ukradla tie najlepšie šaty, ktoré má najradšej. Tak ako to je?

Nemá čas rozmýšľať. Uteká tak rýchlo a zároveň tak nenápadne, ako vie. Najskôr bezpečie, až potom skúmanie šiat. Ak ich vôbec použije. Čo ak narazí na tú ženu? Posledné, čo chce, je naháňačka so strážcami. Prípadne mučenie a smrť.

Nedá jej však to meno. Eludia. Prečo dopekla Eludia? Robí si z nej dobrý deň? Však jej pomáhala tá žena. Alebo sa tak naozaj volá? Ona Eli, tá druhá Eludia. Do toho duch, ktorý všetko dopletie a výsledkom je jeden veľký neporiadok. Tak rada by sa vrátila a v pokoji sa porozprávala s niekým, kto jej dá normálne odpovede a zároveň zariadi, aby mala od všetkých pokoj.

Nočná naháňačka má ešte jednu nepríjemnosť. Hovorí sa, že Keron má svojich ľudí všade. Všetko vidia a všetko počujú. Celé mesto sa dozvie, že ešte ostalo pár zlodejov. Aj to, odkiaľ a kam utekali. To rozhodne nie je dobré pre niekoho, kto chce byť ukrytý pred nebezpečenstvom odhalenia. Samozrejme, že zajtra chce v týchto šatách navštíviť knižnicu. Ak sú to vlastne dobré šaty do knižnice. Eli sa bojí, že bude ešte viac nápadná ako doteraz.

„Stoj! Za týmto domom je chlap, čo ťa chce zabiť. Použi dýku.“

Eli sa rýchlo pozrie, kto na ňu hovorí. Je to známy hlas. Znovu ten duch. Nemá čas mu odpovedať. Dýku však berie pevne do rúk a z nejakého dôvodu vie, že teraz musí byť pripravená. Možno jej ten duch dodáva odvalu.

Pokračuje obozretne ďalej a skutočne sa pred ňou skrýval chlap s malou sekerkou. Zahnal sa na ňu, bez akéhokoľvek varovania. Eli však bola rýchlejšia. Mesačná dýka mu rýchlo vzala život. Presná trefa do krku. Inštinktívne alebo z iného dôvodu sa postavila tak, aby na nových šatách nebola ani stopa po krvi. Vyťahuje z krvavej rany dýku a čuduje sa. Nie je na nej ani kvapka, i keď má staré šaty posiate kvapkami krvi.

16. kapitola: Sama

Zlodejka prichádza k mlynu. Má šaty, ale i ďalšiu zaujímavú skúsenosť s duchom. Kto je tá postava? Môže to byť ten, o kom hovoril mlynár? Stále je noc a nemá v pláne mlynára rušiť. Najvyšší čas ísť spať a dúfať, že si ju nikto nevšimol.

Len chvíľu po tom, čo si ľahla na nie veľmi pohodlné lôžko zo slamy a plachiet, počuje zvuk. Je to oveľa hlučnejšie ako jej pohyb. Predpokladá skupinu. Pozerá cez malé okienko a vidí minimálne štyroch ľudí, ako sa nahlas rozprávajú. Dvaja z nich majú horiace fakle.

Eli veľmi rýchlo dochádza, čo sa deje. Keronova iniciatíva. Nikto nemôže pomáhať zlodejom. Žiadne prespávanie, žiadne peniaze za rôzne drobné služby. Žiadne výnimky, kompromisy či prejavy ľudskosti. Niekoľko ju musel sledovať až sem.

Kto je však natoľko hlúpy, že len tak príde zabiť mlynára či podpáliť mu mlyn? To je hlúposť z akéhokoľvek pohľadu. Čo má však Eli robiť? Postaviť sa proti štyrom chlapom? Alebo počkať, kým ich bude ešte viac? V tom jej to dochádza. Možno ide o niekoho, kto za to dostane dobre zaplatené. Práca za zlatáky. Žiadna ľudskosť či logika nie je potrebná. Ak má zhorieť mlyn, tak zhorí mlyn. Nie je jediný v celom kráľovstve. A ak ho niekto môže zničiť, tak ho môže aj niekto úplne iný postaviť.

Nie je však čas na dlhé uvažovanie. Štvorica prichádza bližšie a zapaluje drevený mlyn na viacerých miestach. Jeden z nich nesie amforu. Eli nemá čas zisťovať, či je tam olej alebo alkohol. Berie dýku a vychádza z mlynu. Vie, že bude mať oveľa väčšiu šancu, keď sa títo votrelci rozdelia. Ponáhľa sa, kým je moment prekvapenia na jej strane.

Eli nie je žiadna bojovníčka a ako zlodejka rozhodne nie je zvyknutá postaviť sa niekomu čelom. Pár banditov neočakáva, že bude niekto čakať, kým sa rozdelia a použije dýku na jedného za druhým. Zvlášť takú, ktorá sa dá až neuveriteľne účinne hádzať.

Tmavé ulice sú pre ňu domovom, tak ako blízke okolie mlyna. Zúfalý človek robí zúfalé činy. Nikto však nie je zúfalejší, ako zaplatená banda hlupákov, ktorá zabije mlynára, ale nikdy za to nedostane žiadnu odmenu. Ani žiadny krásny hrob.

17. kapitola: Symfónia

Posledný z lacných zabijakov padá na zem. Ani nevedel, že skončil tak ako všetci ostatní z jeho skupiny. Splnil svoju úlohu. Mlyn horí, mlynár je v svojej posteli a už sa z nej nikdy nezobudí. Pred Eli však ten zabijak utiecť nedokázal. Zlodejke sa znovu objavuje známa postava.

„Vidíš tú krásnu symfóniu? Ten tanec radosti a života?“

„Symfóniu? Tanec? Čo odo mňa vlastne chceš? Si blázon, úplný cvok!“

„Pod' so mnou, Eludia.“

„Nie som Eludia!“

„Povedal som, že si. Tak si. Je mi jedno, čo si myslíš.“

Duch sa dotýka zlodejky a obidvaja sa okamžite ocitajú vedľa mlynárovej postele. Vidno jeho ruku, ktorou sa pokúšal zastaviť vytekajúcu krv z hrudníka.

„Tak Eludia, tancuj! Tancuj!“

„Čo?“

„Použi na neho svoju dýku.“

„Však je mŕtvy, ty čierna obluda!“

„To je dočasné. Nezaujímavé malichernosti ťa nemôžu zastaviť.“

„Smrť je malichnosť?“

„To aj život. Smrť je krásna, ale tu si ešte počká. Použi tú dýku, Eludia.“

„Ale ako?“

„Zabila si štyroch. Tak daj tomuto život. Netvár sa, že si to nikdy nerobila.“

„Vôbec ti nerozumiem. A keď si taký odborník, urob to ty.“

„Ako chceš.“

Duch berie mesačnú dýku do ruky a celou silou ňou bodá priamo do rany. Eli len nechápavo pozerá, ako sa rana zaceľuje, mizne krv a všetky známky bodnutia s ňou.

„On bude žiť? Mlynár bude žiť?“

„Ty si mu dala život. Pošlem k tebe pár bláznov aj nabadúce, nech sa nenudíš. Nemusíš ďakovať.“

18. kapitola: Rodina

Eli sa prestáva čudovať a všetky tie zvláštnosti začína brať ako niečo úplne normálne. Zabíja a zachraňuje. Len tak. Všetko pre jeden predmet a jedného ducha. Nevie, či sa má smiať alebo brať všetko vážne. Mŕtvola pred ňou ožíva, čo je úplne neprirodzené. Duch jej tvrdí, že je to úplne normálne a človek si na to rýchlo zvykne. Ako prišiel, tak i odišiel. Eli a mlynár sú sami.

„Si v poriadku? Ako sa cítiš?“

„Ako keby ma niekto bodol do srdca. Ale dýcham. Nerozumiem tomu.“

„Tá dýka. Neviem ako, ale... je naozaj čarovná. Určite aj prekliata.“

„Prečo by bola prekliata, keď dáva život?“

„Musela som zabiť štyroch. Potom mi ten duch ukázal, ako ťa zachrániť. Sama už ničomu neverím a neviem, čo si mám myslieť. Som obyčajná žena na ulici, žiadna čarodejnica.“

„Odteraz nie si. Prijímam ťa za svoju dcéru, Eli. Zachránila si ma. Som ti veľmi vd'ačný. Môj domov je teraz i tvojim domovom. Povedz mi, čo ešte môžem pre teba urobiť?“

„Ďakujem. To je viac, ako by som si kedy mohla priať. Ale stále nerozumiem tomu, čo sa dialo v posledných dňoch. Chcem vedieť viac o tej dýke, nech viem, čo môžem očakávať.“

„Poďme teda do knižnice. Nájdeme ti vhodné šaty.“

„Šaty už mám. Budem nosiť tie. Darovala mi ich taká mladá žena. Potom sa ale zbláznila a volala na mňa stráže.“

„Aká mladá?“

„Eludia.“

„Kapitánova dcéra?“

„Neviem. Asi. Ten tretí dom, tam za riekou.“

„Ak má pocit, že si tie šaty ukradla, tak si ich môžeš kúpiť. Dám ti peniaze.“

„Nechcem tvoje peniaze. Viem, že to znie veľmi zvláštne. Od zlodejky. Aj keby som zaplatila, pre takých ľudí nie som nikým.“

„Tak ich vráť.“

„Ešte ich potrebujem. Pre tú knižnicu.“

„Ukáž mi ich a niečo vymyslíme. Pomôž mi vstať, dievka moja. Dnes nebudeme pracovať, len si otvoríme víno a všetko na svete počká. Aj mlynár potrebuje niekedy odpočinok.“

„Poď, pomôžem ti s kolesom. To je to najmenej, čo môžem pre teba urobiť. Ale bojím sa. Najskôr musíme zistiť, čo zhorelo a čo nie. Zapálili mlyn a chceli ťa zabiť. Môžu sa vrátiť. Vždy sa vracajú.“

19. kapitola: Kde je oheň a dym?

Eli sa rada rozpráva s mlynárom, ale vie, že horiaci mlyn nie je to najlepšie miesto. Chce čo najskôr začať hasiť, ale nikde nevidí oheň alebo dym. Všetko, čo horelo, je len trochu tmavšie. Žiadne výpary, nič. Pritom ide o drevenú stavbu, ktorá by mohla zhorieť do tla. Prečo však nikde nie je dym?

Taktiež nikto neprichádza s vedrami s vodou. Vyzerá to, ako keby bolo všetko v poriadku, aj keď bola budova v plameňoch. Rozmýšľa, či aj s týmto môže mať súvis dýka. Ako ale súvisí zbraň a hasenie? Aj za toto môže duch?

Prehľadáva všetky miestnosti a nikde nič nehorí. Všetko je v poriadku. Ten duch sa neukazuje a tak sa vracia k mlynárovi, ktorý je čoraz viac pri sile. Zvláštne na niekoho, kto bol pred chvíľou mŕtvy.

„Nič nehorí. Všetko je uhasené, žiadne škody.“

„Ty si šikovná. Ani som nevedel že niečo horí. Zapálil to ten, kto ma zabil?“

„On, ale neviem kto to uhasil. Oheň na viacerých miestach len tak zmizol.“

„Určite si to nehasila ty? Ani nikto iný?“

„Určite. Možno ďalší zázrak. Alebo práca tej dýky. Naozaj neviem, čo všetko dokáže a ako ju použiť.“

„Poďme do knižnice. Obleč sa. Pôjdeme tam okamžite a nájdeme nejaké odpovede.“

Po tom, čo obyčajná zlodějka zabila štyroch ľudí, sa jej život znovu mení. Vyzerá mladšie, cíti sa lepšie a nejakým záhadným spôsobom sa ľahko riešia problémy. Stále to nie je ľahký život, ale je to príjemná zmena.

K mlynu prichádza obchodník s obilím. Dohadovanie ceny však tentokrát nerobí mlynár, ale Eli. A veľmi úspešne. Nielen že dosiahla dobrú cenu, ale ešte aj povykładala obilie oveľa rýchlejšie, ako by to robil mlynár či ktokoľvek v meste.

„Dnes si samé prekvapenie.“

„Mali by sme cestou do knižnice prísť k starej studni.“

„Prečo? Už ju nikto nepoužíva. Nie je tam voda.“

„Mali by sme tam ísť a nie kvôli vode. Ver mi v tomto. Síce neviem, čo robím, ale som o tom presvedčená.“

20. kapitola: Cesta do knižnice

Dostať sa z mlyna do mesta nie je náročné. Dá sa tam dostať pešo, na koni či dokonca doplávať. Ani jedna z týchto ciest však nie je bezpečná po tom, čo sa stalo v mlyne. Čo ak ich niekto uvidí? Každopádne pre mlynára je to najbezpečnejšie miesto po boku zlodejky. Aj keď to znie zvláštne.

Eli vie chodiť rýchlo, ale ide len tak, aby jej starší mlynár stačil. Cestou sa rozprávajú.

„Prečo ťa každý volá jednoducho mlynár? Aké je vlastne tvoje krstné meno?“

„Som sám. Každý ma volá podľa toho, čo robím a už som si zvykol. Samozrejme mám meno, ale je veľmi netypické.“

„Aké meno ti dali rodičia?“

„Dali mi meno Vajtar. Vieš, čo to je?“

„Nie.“

„Vajtar je názov zbrane zo Zeleného ostrova. Až za Lanisportom na východe.“

„Preto vieš tak veľa o zbraniach?“

„Nepovedal by som, že viem veľa. A viac z čítania ako z osobných skúseností. Nechcela si ísť k tej starej studni?“

„Ideme tam. Toto je skratka. Pod tou borovicou je tajný tunel.“

„Tvoja práca?“

„Moja nie. Ale stráže to tam nepoznajú.“

Cesta cez tunel je nepohodlná, ale na počudovanie veľmi rýchla. Namiesto dlhej obchádzky sa dá prejsť okolo vysokej skaly, za ktorou je okrem iného i stará studňa.

Vidno, že ju dlho nikto nepoužíva. Kamene už nie sú všetky na svojich miestach a kľuku je potrebné vymeniť.

„Chceš skočiť dolu? Alebo čo je tvoj plán?“

„Nie. Ale vidíš ten najväčší kameň? Stavím sa, že pod ním niečo bude.“

„Niečo si tam schovala? Alebo niekto z tvojich priateľov?“

„Viem len, že je tam niečo hodnotné. Nič viac. Možno mi to niekto našepkal do ucha, kto vie?“

21. kapitola: Amulet

Stará studňa ukrýva malý, ale cenný poklad. Starý, medený amulet je popísaný písmenami. Eli ho podáva mlynárovi.

„Niektoré písmená vidno len slabo, ale myslím, že sa tu spomína Eraniel.“

„Čo je to?“ Pýta sa Eli.

„Skôr kto je to. Dávna bohyňa. Veľa o nej neviem.“

„Bola dobrá alebo zlá?“

„Ako to mám vedieť? A hlavne, čo to znamená byť dobrý alebo nebyť dobrý? Si zlodejka, tak si automaticky zlá? Lebo zlodej je určite niečo skôr zlé ako dobré.“

„Poznáš zlých mlynárov?“

„Viem o jednom nepoctivom, ale či je viac zlý alebo dobrý, to si netrúfam povedať. Nepoznám ho tak dobre.“

„Sú zlodeji, ktorí okradnú slepého a sú takí, ktorí slepému donesú jedlo. Ja si teraz zoberiem tento amulet a viem, že ho predám. Ale neviem, čo urobím s peniazmi.“

„Ak je ten amulet medený a spomína sa Eraniel, tak môže mať vysokú cenu. Ale musíš na to nájsť dobrého kupca.“

„Hostinský v Krčme u troch bratov. Išla by som priamo tam.“

„Poznáš ho? Počula si niekedy o ňom?“

„Nie. Ale viem to. Jednoducho to viem.“

Pre mlynára je zvláštne, že Eli len tak vie najrôznejšie podrobnosti o ľuďoch a miestach, ktoré vôbec nepozná. O to viac, že si je všetkým istá. Nielen, že vie nové informácie, ale ešte je o nich presvedčená.

Medený amulet vyzerá úplne obyčajne. Dávno ho niekto nemal v rukách. Bol schovaný tak, aby ho nenašiel len tak hocikto.

„Retiazka je z iného kovu. Musel to niekto spojiť. Asi zlodej ukradol amulet a predal ho niekomu, kto tú retiazku dorobil.“

„Stále niekde hľadáš zlodejov. Možno to bolo inak. Vyrobili amulet z medi a retiazku z iného kovu. Som si istá, že med' a Eraniel nejako súvisí. Aj chrámy Eraniel často obsahujú med'. Nepýtaj sa ma, odkiaľ to viem. Jednoducho to viem. Aj keď prisahám, že som sa to nikdy neučila.“

22. kapitola: Nečakaný zvrät

Eli si prezerá amulet, keď k nej znovu pristupuje čierny duch. Zlodejka je o to viac prekvapená, keď si všimne, ako sa duch rozplýva. Namiesto hádaniek sa duch stráca tak rýchlo, ako sa objavil. Nová hra? Alebo varovanie?

„Videl si to? Videl si toho ducha?“

„Akého ducha? Kde?“

„Bol tu len chvíľu. Hneď vedľa mňa!“

„Mne už oči dobre neslúžia, ale ducha by som si určite všimol, keby tu bol.“

Inštinktívne vyberá mesačnú dýku, či s tým nemá niečo spoločné. Tá vyzerá úplne rovnako ako kedykoľvek. Skúša svietenie a to okamžite funguje, aj keď cez deň nemá špeciálne uplatnenie. Eli si myslí, že je tu aj s mlynárom Vajtarom úplne sama, ale nemusí to byť pravda. Sama nevie, čo si má myslieť a ani to, čo ju čaká. Je mimo mesta, ale asi nikto nemá dôvod, aby sa motal v blízkosti starej studne.

„Vidíš tam niekoho? Tam pri tom dube?“

„To nie je dub, Eli. A nikoho tam nevidím. Zás vidíš duchov?“

„Možno. Nevie. Naozaj neviem. Som zmätená.“

„Čo ti hovorí ten tvoj záhadný šiesty zmysel?“

„Nič. A asi by som mala aj ja mlčať. Stále niečo vidím. Prisahala by som, že pri tom strome niekto je. A ide sem.“

„Vidím len zelenú trávu a modrú oblohu.“

„Ja vidím na zelenej trávě niečo modré. A mám tak pocit, že to modré bude robiť problémy. Možno nejaký modrý duch.“

Po čase aj mlynár usúdil, že niečo ide k nim. Alebo skôr k studni. Obaja sa rozhodujú, že bude lepšie, ak pôjdu k mestu. Lenže tá modrá bytosť prichádza presne z tej strany, kde je mesto. Možno sa len minú a nič sa nedeje. Alebo sa pozdravia.

„Prepáčte, hľadám amulet, ktorý som tu zakopala. Je medený, s cínovou retiazkou.“

„Ako môžem vedieť, že patrí tebe? Našla som jeden amulet, bola som k nemu vedená a presne viem, komu ho predám. Patrí mne.“

23. kapitola: Chlad

Ak niečo zloději nemajú v láske, tak je to chlad. Chladné noci a ešte chladnejšie rána, proti ktorým sa s prázdny žalúdkom a v otrhanom oblečení bráni len veľmi ťažko. Teraz však spoznáva úplne iný chlad. Eli sa nemôže pohnúť a pripadá si ako hromada ľadu. Vajtar je na tom rovnako. Dva kusy ľadu sa pozerajú, ako im neznáma žena prehl'adáva vrecká. Do rúk tejto neznámej sa dostáva tak amulet, ako aj mesačná dýka.

„Pekná hračka. Vyzerá ako pravá. Viem, že mi na to niečo chceš povedať. Budeš mať možnosť, keď trochu rozmrzneš. Neboj sa, na slnku to nebude dlho trvať.“

Všade na svete sa spomína veta o zlodějovi, ktorý kričí, aby chytili zlodēja. Lenže Eli nemôže kričať, rozprávať a ani sa poriadne pohnúť. Nemôže urobiť vôbec nič, len sa prizerať. Tá modrá postava si berie čo len chce. Eli ani nevie, čo sa stalo. Všetko bolo tak rýchle. Asi sa jej len dotkla.

Vajtar jej tiež nemôže pomôcť. Je rovnako prekvapený ako Eli a je mu jasné, že mimo rodného mesta je asi tak bezpečne, ako v ňom. Chladivý ľad sa rozpúšťa pomaly a Eli sa síce nemôže pohnúť, ale môže rozmýšľať aspoň na základnej úrovni. Prepadá ju zúfalstvo. Po chvíli sa znovu objavuje duch. Tmavý, rovnaký ako niekoľkokrát predtým.

„Si ty už len zlodějka. Nevieš si postrážiť to, na čom ti záleží. A teraz potrebuješ to, čo si doteraz nemala, aby si bola chytrá. Chceš byť zaujímavá, ale bez tej dýky neznamenáš vôbec nič. Prišiel som ti povedať dve veci. Najskôr tá lepšia. Tvoj najobľúbenejší mlynár sa už nedostane z toho ľadu. Jeho srdce to dlhé uväznenie nerozchodí, ale tvoje áno. Teraz tá horšia správa. Proti modrej mágyni si úplne bezmocná. Je od teba lepšia vo všetkom, ovláda veci, o ktorých si nikdy nepočula a nechala ťa žiť len preto, aby ťa týrala. Do konca života ti bude robiť zo života peklo a tú nádhernú dýku si nechá pre seba.“

„Pomôž mi.“

„Ja ti mám pomôcť? Nevieš kto som. Nevieš kto je ona. Ale pýtaš pomoc. Mám lepší nápad. Budeš mi slúžiť a nájdeš spôsob, ako sa jej zbaviť a zoberieš jej dýku. Aj ten amulet. Je to tvoj život a aj tvoj plán. Môžeš sa preobliecť za niekoho, komu dá čokoľvek na svete, len tak.“

„Existuje niekto taký?“

„Samozrejme, že nie. Ale keď som vravel o týraní, myslel som to vážne. Budeš ju nenávidieť, budeš jej závidieť ale nemôžeš s tým nič urobiť. Ona je silná, ty si slabá. A čím bude mať dlhšie tú dýku, tým budeš ty slabšia a ona silnejšia. Prehrala si. Načo ti to vlastne hovorím, keď ma už nezaujímáš?“

24. kapitola: Túžba

Duch mal pravdu. Len čo sa Eli dostala z ľadovej pasce, pocítila samotu. Rovnakú, ako kedysi, keď nemala vôbec nikoho. Jej priateľ sa už nikdy nezobudí. Všetky ciele a plány, čo mala, sú v troskách, alebo v rukách niekoho iného. Teraz však nerozmýšľa nad smrťou či nad tým, aká bola kedysi osamelá a smutná. Myslí na mesačnú dýku. Na našepkávanie a na ohromnú silu, ktorú s ňou cítila. Eli sa cíti byť prázdna, ale rozhorčená. Má pocit, že jej chýba časť tela a že túžba po mesačnej dýke je silnejšia ako smäd, hlad či únava.

„Musím ísť za ňou. Musím!“

Nevie kam ísť. Dýka jej teraz nedá žiadne odpovede a ani len správne otázky. Teraz je to na nej. Na Eli. Na jej talente z dôb, keď žiadnu dýku nemala a ukradla si jablko zo stánku, nikým nepozorovaná. Teraz však nejde o jablká, ale o celú jej existenciu a dôvod, prečo je nažive.

Je slabá, pomalá, zmätená a nahnevaná. To nie sú tie najlepšie podmienky na začiatok dlhej cesty, ale nič iné nemá. Len túžbu a mizivú nádej. Hlavu presýtenú nesprávnou myšlienkou, ktorá potláča všetko ostatné.

Nechce vidieť žiadneho ducha a zároveň vie, že ak sa jej niekto rozhodne ublížiť, nebude sa môcť brániť. Musí však ísť. Hľadať riešenie aj tam, kde možno žiadne neexistuje.

Po pár krokoch, ktoré jej odobrali množstvo síl, si sadá na jeden z kameňov. Musí rozmýšľať. Spomína, odkiaľ tá žena išla a kam. Pôjde jej po stopách. Amulet. Amulet sa dá vymeniť za peniaze. Dýka. Čo s dýkou? Ak sa jej chce zbaviť, tak najskôr v meste. V Buginii. Tam sa vie dostať a pomerne rýchlo.

Nikde žiadny voz, musí ísť pešo. A ponáhľať sa. Dúfa, že ju niekde uvidí, ale ani si ju veľmi nepamätá. Žena v modrom. Ani malá, ani veľká. Taká ako úplne ktorákoľvek osoba v Buginii či v celej ríši ľudí. Podľa cesty však prišla z mesta a ide znovu do mesta. Naozaj to tam musela zakopať ona. Prečo by však niekto zakopával amulet? A potom sa poň vracal?

Vojna. Jednoduché riešenie. Ale čo by robila žena vo vojne? Navyše nemá žiadne brnenie a nevyzerá na niekoho, kto vie narábať s mečom. Niečo však vie. Dokáže toho veľa, aj ten duch sa jej bojí. Eli sa rýchlo dostáva do svojho starého ja. Začína hľadať súvislosti. Spája si rôzne veci. Možno zle, ale vie, kde nájde tú ženu. Nikdy ju nevidela, tak pôjde tam, kde chodia návštevy z ďaleka.

25. kapitola: Stráže

Hovorí sa, že najrýchlejšie uteká ten, kto je zvyknutý na beh. Tak ako je najlepšie zvyknutý na hlad ten, kto sa stretáva s hladom pravidelne. Hladná zlodejka vie, čo chce. Aj kde nájde to, čo hľadá. Srší z nej istota, ktorá je jej vlastná a ktorá ju mnohokrát sklamala, ale vždy sa postavila a išla ďalej. Aj vtedy, keď by to niekto iný už vzdal. Rozmýšľa nad dýkou, ale inak, ako predtým. Prečo ona? Prečo sa nedostala tá dýka k niekomu inému, k niektorému princovi či veľkému bojovníkovi? Princ má svojho koňa, svoje brnenie a svoju družinu. Bojovník má svoju bojovú sekeru či meč, o ktorý sa stará. Ale zlodejka? Zlodejka má len to, čo nájde. Čo ukradne. A ak musí mať ostriu, ktoré jej otvorí dvere za slávou, bohatstvom alebo jednoducho pomôže zmiznúť, tak je to práve dýka.

Ponáhľa sa. Rýchlo poskakuje po kameňoch a vie chodiť cez trávu rýchlejšie, ako mnohí iní. Modrú mágyňu nemá šancu chytiť, má určite priveľký náskok. Ale to, že sa jej bojí aj ten duch je pre zlodejku viac ako len zaujímavé. Prechádza cez planiny v okolí mesta a rýchlo sa dostáva k jednej z brán. Je strážená dvomi strážcami. Čo urobí? Stále má na sebe pekné šaty, korzet od tej mladej ženy, ktorý si doživotne požičala.

„Pustite ma, prosím.“ Prihovára sa im Eli.

„Máme príkazy, nikto nemôže vstúpiť.“

„Nie som žiadna vrahyňa alebo zlodejka, ale prichádzam z veľkej diaľky a mám hlad.“

„Každý má hlad. A ak nie si posol z Aringoldu alebo niekto z kráľovskej rodiny, tak neprejdeš.“

„Som zo Zeme zatratených. Z Jasu. A mám na starosti prejednanie obchodu. Ak ma nepustíte, zariadim, aby sa Keron postaral o vaše prevelenie.“

Stráže ju púšťajú dnu, i keď s očividnými pochybnosťami. Vidno na nej, že na tie šaty je príliš chudá a oveľa viac by sa hodili dobre živenej žene. Nedovolili sa však nazvať ju zlodejkou. Eli využila svoju inteligenciu, alebo skôr pamäť. Pamätá si, že kedysi prišiel niekto až z Jasu, zo Zeme zatratených. Sama netuší, kde sa čo nachádza na svete, ale tentoraz sa jej herectvo oplátilo.

Už prichádza len tá väčšia skúška. Čo urobiť s mágyňou? Zohnať si kus ostria a skúsiť ju podrezať? Alebo sa jej pekne pozdraviť a slúžiť jej? A čo takto pokúsiť sa na ňu zhodiť celú strechu? Najjednoduchšie riešenie je niekedy také, ktoré človeku napadne až oveľa neskôr. Je zlodejka, tak môže jednoducho počkať na noc a znovu si ju vziať.

Nájsť mágyňu nie je problém. Eli ju našla v hostinci a postupne sa za ňou zakráda, keď sa rozhodla opustiť hostinec. Ide priamo do Keronovho paláca. Tam, kde sa dá dostať len veľmi ťažko.

26. kapitola: Stretnutie

„Počkaj! Počkaj, prosím!“ Volá Eli po mágyňi, len čo sa dostane k nej aspoň trochu blízko.

„Kto ma to prenasleduje?“

„Vypočuj ma, ja... teda...“

„Áno?“

„Potrebujem tú dýku. Je moja. Aj amulet.“

„Takto to vidíš? A čo urobíš? Budeš so mnou bojovať?“

„Budem, ak budem musieť! Dýka je moja!“

„Dobre, ber si ju.“

Eli nerozumie. Dostane dýku len tak? Neznáma žena ju len tak dá? Ona sa jej vzdá, len aby ju mohol používať niekto iný? Okamžite ju dostáva do rúk, ale len čo ju drží ona sama, dýka okamžite padá k zemi, ako keby bola ťažká ako celý svet. Rýchlosť pádu je tak ohromná, že si Eli okamžite vykĺbila rameno. Navyše jej dopadla len kúsoček od nohy. Ani si nechce predstaviť, čo by sa stalo, keby padala inak.

„Zober si ju, na čo čakáš?“ Pýta sa s posmeškom mágyňa.

„Je ťažká. Snažím sa ju zdvihnúť, ale nedá sa to.“

„Tak si ju zoberiem ja.“

Mágyňa zdvíha dýku, ako keby to bolo očarované pierko. Ani sa nezohne a už letí priamo do jej ruky. Pohľad, ktorý pripomína opovrhnutie, sa postupne mení na jemný úsmev.

„Máš odvahu, že si išla za mnou. Musíš vedieť, že ti viem ľahko ublížiť. Ale aj tak si prišla. Chceš sa pomstiť za toho pána? Teraz si na neho ani nepomyslela. Chceš len tú dýku. Napĺňa ťa silou a strachom zároveň a všetko ostatné ide bokom. Je to tak? Áno, vidím že je.“

„Ja... neviem čo povedať.“

„Spravím s tebou dohodu. Budeš mi slúžiť. Budeš mojimi očami a ušami.“

„Dobre.“

„Ako dobre? A ani nevieš, čo ti ponúknem na oplátku? Alebo urobíš všetko, len aby si bola pri tej dýke čo najbližšie? Teraz zas vidím, že nevieš čo povedať. Pod' za mnou, vidím, že ťa zmáha hlad. Ale moment, to nie je obyčajný hlad. Si na tej dýke závislá. Možno je očarovaná ešte silnejšie ako sa zdá.“

27. kapitola: Mágyňa

Oheň v jednej z krčiem horí len veľmi potichu a pomaly. Eli si ho nevšima. Oveľa viac si všima miskú s figami, ktorú kúpila tá mágyňa. Ešte radšej by sa dívala na dýku, ale tú schovala tá zvláštna žena zaklínadlom na zneviditeľnenie predmetu.

„Viem, že máš odvahu. A hlad. Ešte viem, že toto nie sú tvoje šaty, že si dlho na ulici a že si musela nejako preniknúť cez stráže. To je pekný výkon.“

„Ty si lepšia a tie stráže robili svoju prácu mizerne.“

„Lepšia? Rozosmiala si ma. Je mi jedno, kto je lepší a kto horší. Aj to, kto to všetko určuje. Ty máš odvahu. Alebo si jednoducho stratila rozum. Pozri sa na ten oheň. Vidiš ho? Urobím malú zmenu.“

Modrá mágyňa presúva oheň z krbu na svoju ruku. Z jej ruky šľahajú malé plamienky. Okamžite si to všimajú všetci v celej krčme.

„Ja viem byť nápadná. Viem zaujať. Ty si tá nenápadná, ktorá sa dostane kdekod'vek bez toho, aby si vzbudila priveľkú pozornosť. Čím viac sa pozerajú na mňa, tým menej sa pozerajú na teba. Niečo pre mňa urobíš. Službičku. Ale nie dnes. Dnes budeš bojovať so svojimi démonmi a zajtra uvidíme, čo dokážeš.“

„Prečo mi pomáhaš?“

„Pretože viem to, čo ty nevieš. A ty vieš to, čo neviem ja. Mám svoj cieľ a ty tiež.“

„Ale ja som len zlodejka, neviem čarovať.“

„A ja som len mágyňa. Neviem sa niekde dostať nepozorovane. Ani utekať tak rýchlo ako ty.“

„Kde si sa to všetko naučila?“

„Chrám Eraniel. Ale nenaučili ma to múry, naučili ma to ľudia. Bola som vybraná, aby som dokázala to, čo teraz viem. Učila som sa zaklínadlá a ich použitie, kým ty si sa učila kradnúť jablká a zhotoviť si posteľ z toho, čo si dokázala nájsť.“

„Ale aj tak si na mňa dobrá. Nikoho nemám.“

„Poviem ti tajomstvo. Tvoj priateľ by zomrel v ten istý deň. Ale jeho smrť by bola bolestivejšia.“

„Aj ja ti musím niečo povedať. Skryla si tú dýku. To je úžasné.“

„Je to základná mágia.“

„Neskryla si však amulet. Potiahla som ho.“

„Myslela som, že si upnutá na tú dýku. Prekvapila si ma. Nehnevám sa, práve naopak. Chválím ťa. Nedala som na neho pozor. Teraz mi ho vráť, stále ho potrebujem. Alebo chceš poznať môj hnev?“

28. kapitola: Úloha

Eli vracia ukradnutý amulet. Vie, že je to správne. Nemôže okrádať niekoho, komu neutečie a kto jej objednal jedlo. Začína myslieť na priateľstvo. Na to, že aj ona môže byť užitočná. Mágyňa objednáva ďalšie jedlo a izbu na noc. Eli jej ponúkla, že jej nájde miesto vonku, ale rázne túto možnosť odmietla.

„Ty určite nie si zvyknutá spávať na zemi.“

„A ty nie si zvyknutá na posteľ. Budeš si musieť zvykať.“

„Už som spala v posteli, ale je to dávno.“

„A ja som spala na zemi. Tiež je to už dávno. Vidiš, aké je to zvláštne? Alebo to zvláštne nie je?“

Izba je útulná. Žiadny vietor. Všetko zlé je za okenicami. Na stenách nie je nič, podobne ako na malom stolíku. Mágyňa si zapalaťuje fajku. Nepýta sa Eli, či jej to vadí. Vidí, že je rada, keď môže byť vo vnútri a nemusí hladovať.

„Ako sa voláš?“ Pýta sa mágyňa a zatiaľ, čo fajčí, napráva zlodejke rameno.

„Eli. Au! Čo si to... kde si sa to naučila? Ty si... ty si...“

„Eludia.“

„Nie Eludia. Eli. Iba Eli.“

„Ja som Eludia. Zvláštne, niekto ťa volal mojim menom?“

„V poslednom čase mám pocit, že je to čoraz častejšie meno. Viem, že bola nejaká z dávnych príbehov. A viem aj to, že sa tak volala žena, ktorej som ukradla tieto šaty.“

„Pristanú ti, len musíš pravidelne jesť. Si útla ako cestovná palica.“

„Naozaj sa voláš Eludia?“ Pýta sa zlodejka mágyne, ktorá je na tú otázku už dobre zvyknutá.

„No naozaj. Čo je na tom mene také zvláštne?“

„To meno znie tak magicky.“

„Na menách nie je nič magické. Meno ako meno. Mne sa páči tvoje, Eli. A každý má nejaké meno. Aj Keron. Zajtra ho zabiješ. A dobre viem, že už si zabila.“

„Mám zabiť Kerona? Ako? A s čím? Čo budeš robiť ty? Ani sa k nemu nemôžem priblížiť.“

„O to sa postarám ja. Poviem to tak priamo, ako len viem. Ak ho zabijeme, dostaneme veľa zlata. Dost' na to, aby sme mohli ísť svojou cestou a nebát' sa hladu a osamelosti do konca života.“

„Ale ja nie som dobrá v zabíjaní. Nemám zbraň, výcvik a asi to ani nemám v sebe.“

29. kapitola: Neľútostná poprava

Zvláštna dvojica. Zlodejka a mágyňa. Obidve však zdieľajú jednu posteľ. Obidve sú menšie ako bežný chlap a tak sa na jednu posteľ vojdú celkom pohodlne. Eludia využila jedno zo svojich záhadných kúziel a deka, ktorá bola pre jednu osobu, je oveľa väčšia. Ľahko zakrýva obidve ženy.

Eli premýšľa, ako môže zabiť Kerona. Má otvorené oči a pozerá sa do stropu. Znovu a znovu si predstavuje mŕtvolu v kaluži krvi, nad ktorou bude ona. Víťaz. Alebo nie víťaz? Hrdina. Alebo nie hrdina? Eli je tiež prekvapená, že na ňu zazerá duch. Ten, ktorý zmizol, keď sa objavila tá modrá mágyňa. Znovu sa objavuje a zlodejka sa veľmi čuduje. Počúva ho.

„Ona nie je tvoj priateľ. Chce smrť, ale aj ona si zaslúži smrť. Neodpovedaj mi, vypočuj si ma do konca. Má mesačnú dýku. Aj amulet. Budeš bohatá. Zradí ťa, nebude ťa potrebovať, keď splníš jej cieľ. Musíš jednať ako prvá. Vytiahni amulet a tou retiazkou ju musíš udusiť. Je ospalá, ale ty máš teraz po jedle dost síl. Dokážeš ju zabiť. Potom choď za Keronom a povedz mu, že sa ho táto mágyňa pokúsila zbaviť. Dýka ti povie tie správne slová. Teraz ju zabi. Musíš to urobiť!“

Eli berie do rúk cínovú retiazku a pomaly, celkom nehlučne, ju pokladá na krk. Následne tlačí z celej sily. Prekvapená Eludia sa zmieta a bráni sa, ale vyzerá to tak, že Eli má množstvo novej sily. Tlačí a hrdlo mágyne rýchlo mení farbu. Eli kľučí svojej protivníčke na rukách, ako to videla na ulici. Popri škrtení sa obzerá po miestnosti, či je tu stále ten duch. Nie je. Vyzerá to tak, že prebudenie mágyne ho donútilo ustúpiť.

Verí si. Ešte chvíľočka a dokáže to. Pomstí sa a splní pranie toho ducha, ktorý sa už veľmi teší na jej smrť. Ona vyhrá, duch vyhrá, mágyňa prehrá a potom prehrá aj Keron. Všetci jej nepriatelia prehrajú.

Eludia neprestáva bojovať, ale mení svoju taktiku. Nemusí bojovať tak, ako by bojovali ostatní, keď ovláda kúzla. Zložité, silné kúzla, ktoré vyžadujú dlhé sústredenie, ale i niečo úplne jednoduché. Zosiela kúzlo na dýku, ktorá je položená na stole. Odteraz funguje ako mimoriadne silný magnet a ťahá Eli ďaleko od nej, k stolu. Konečne sa môže nadýchnuť. Nemíňa svoj čas na reči, ale pridáva ďalšie kúzlo. To najjednoduchšie, aké si pamätá. Dýka sa stáva neuveriteľne ťažkou a stôl, na ktorom je uložená, sa láme pod tou ohromnou hmotnosťou. Pevné drevo sa rozpadá ako keby bolo úplne spráchnivené a niekto by do neho páčil z kanónu. Dýka dokonca poškodzuje podlahu a Eli, doteraz silná, sa od nej nemôže pohnúť. Obopína dýku v akomsi nepredstaviteľnom kľbku a nemôže sa pohnúť. Nemôže sa tiež zbaviť triesok, ktoré sa jej zabodávajú do tela.

30. kapitola: Zrada

Len čo sa Eludia konečne nadýchne, je zmätená. Tá zlodejka, ktorá sa jej dostala do cesty, nakoniec nebude tak užitočná, ako si priala.

„Prečo si na mňa zaútočila? Prečo si ma chcela zabiť?“

Eludia sleduje, ako jej Eli nemôže odpovedať. Sila, ktorá ju ťahá k dýke, jej drví všetky kosti v tele. Okamžite ruší kúzla a pomaly si sadá na posteľ. Naznačuje Eli, aby urobila to isté. Zlodejka však namiesto toho berie do rúk dýku a mieri znovu k Eludii. Cestou sa však zastavuje. Nevie čo má robiť. Má v hlave nepopísateľný chaos a cíti, že čokoľvek musí urobiť, teraz to nedokáže. Vlastne nedokáže nič a aj tak jednoduché veci, ako posadenie sa, sú zrazu mimoriadne ťažké. Drží dýku a čaká, ale nevie na čo.

„Môžem ťa zabiť. Skoncovať tvoje trápenie, ale ako vidíš, povolila som kúzlo. Prečo si ma chcela zabiť? Ty si to možno ani nechcela, ale niekto iný. Kto? Kto chce moju smrť? Odpovedz mi!“

„Ja... ja neviem. Nechcem. Ja...“

„Pusti tu dýku a sadni si. Alebo ťa k tomu mám donútiť kúzlom?“

„Ten duch. Sprevádza ma taký duch. Stále mi niečo radí. Nie všetko sa mi páči. Dodáva mi odvalu ale aj ma núti do toho, čo nechcem.“

„Herdanov duch, jednoduchá projekcia. Zmizne, keď sa objavím?“

„Bol tu, keď si spala. To on... mi hovoril o amulete a retiazke. Povedal mi, že budem bohatá a mám povedať Keronovi, že si ho chcela zabiť.“

„Proti tomu duchovi pomôže jednoduché ochranné zaklínadlo, to si mi mohla povedať. Ak je na teba naviazaný, nemala by si používať tú dýku a mala by si ísť odtiaľto čo najďalej.“

„Neviem, čo mám robiť. Čo mám robiť? Povedz mi, prosím!“

„Spať.“

„Teraz neaspím.“

„S tým ti pomôžem. Kúzlom.“

„Nerozumiem ti, ale musím ti niečo povedať. Musím. Veľmi ma mrzí, že som sa na teba vrhla. Nemala som a nechcela som. Neviem, čo mám robiť a ako môžem prosiť o tvoje odpustenie.“

„Tak, že teraz zaspíš. Až sa zobudíš, budeš sama sebou a tvoj nový život bude ešte zaujímavý.“

Epilóg

Eludia dostáva kúzлом zlodějku Eli do spánku a sama si ide ešte pospať. Hneď ďalšie ráno zaplatí dvojicu silných chlapov, aby ju odniesli do prístavu. Zaplatí cestu pre dve osoby až do Zeme zatratených. Sama však vystupuje v južnej časti kontinentu a nastavuje kúzlo tak, aby sa Eli zobudila až po priplávaní na iný kontinent. Necháva jej pár mincí, ale berie si dýku i amulet pre seba.

Neuvažuje nad tým, čo je a čo nie je spravodlivosť. Myslí si, že ju už neuvidí. Pre Eli má však ešte jeden darček. Ochranné kúzlo pred duchom. Aspoň chvíľu ju nebude môcť nájsť. Eludia sa vracia domov, k svojej dcére, ktorá bude jedného dňa tiež modrou mágyňou. Ak svet nezmení ďalšie prekliatie, prípadne jedno veľmi netypické požehnanie.

Eludia je prekvapená a hlavne mimoriadne rozzúrená. Jej dcéra je mŕtva. Všetci koho poznali sú mŕtvi najrôznejšími spôsobmi. Väčšina bola zasypaná budovami, ktoré doteraz pevne stáli na svojich miestach. Rýchlo sa uistila s kým má do činenia.

V rukách mágyne je mesačná dýka úplne iným nástrojom ako v rukách zlodějky. Eludia zistila dve veci. Musí si verejne zmeniť meno, aby nepravdy o tej druhej Eludii nepoužil niekto proti nej. A musí zabíjať ľudí. Vďaka dýke môže úplne iných ľudí zachraňovať a to je viac ako bežná mágia. Uvedomuje si, že je to tá najčiernejšia mágia, akú si vie predstaviť. Využívanie smrti a utrpenia na prinášanie života, nie však radosti. Koľkých zlých ľudí musí zabiť na záchranu jedného dobrého? A koľkých dobrých bude musieť niekedy v budúcnosti pozabíjať, aby zachránila jedného zlého, ktorý jej nedá inú možnosť? Uvedomuje si, že mohla dýkou zabiť Eli. Získať jej život a uložiť ho do dýky, ako do nejakej pokladnice. Ale neurobila to. Tomu duchovi by sa to páčilo. A možno bude Eli jeho obeťou, len čo ochranné kúzlo úplne zmizne. Alebo ju použije proti nej.

Eludia otvára starú knihu s príbehmi. Príbeh o Eludii a o jej nemŕtvej... čo bola Salia pre Eludiu? Telesný strážca? Obranné monštrum? Nástroj na zabíjanie všetkých okolo? Alebo len zhoda najrôznejších náhod naviazaná na večnú Herdanovu nenávisť? Uvedomuje si, že z Eli možno bude ďalšia obeť a ona proti tomu nemôže nič urobiť. Už sa ju raz pokúšala zabiť tá zlodějka a bola do toho nútená niekým iným, ale stále to bola ona. Čo sa stane, keď ju do toho niekto donúti, ale už to bude len nemysliaci tvor, s ktorým sa nedá rozprávať?

Eludia odchádza. Dýka jej hovorí, že má vidieť Bitku pri Sivom vrchu. Že to bude niečo nezvyčajné a dôležité pre všetkých. Bude tá bitka požehnaním? Koľko mužov v nej zahynie? A prečo jej dýka hovorí, že tam musí ísť? Bude musieť zabíjať, aby mohla niekoho zachrániť? Alebo sa tam stretne s úplným zlom a ona bude reprezentovať nejaké slabé, nezaujímavé dobro?